

Härät kaatavat Jukolan ja Vietolan välisen aidan

Tanner jyrisi kuin maanjäristyksestä, metsä ryskyi ja hirmuinen möry täytti illan tynnen ilman, koska juosten läheni kolmekymmentä ja kolme hurjapäistä härkää. Melskettä kuultelivat veljekset, silmät ympyrjäisinä päissä, kuultelivat hetken ihan liikkumatta, mykkinä kuin kauan kaahattu sikolauma pensastossa pellon-aidan kulmalla, korvat lotkassa kuultelea, lähestyisikö vainoojansa vielä. Niin veljeksetkin, kunnes härkäjoukko rynkäsi korvesta ulos. Silloin viskasivat he kankensa, ottivat pyssyinsä ja pakenivat koirinensa kaikin voimin, ja möräten karkasivat härjät heidän jäljissään. Raja-aitaan päin, Vietolan ja Jukolan metsien välillä, kiirehtivät veljekset. Tuli heitä vastaan matala vesilampi, päältäpäin ruohoisella kamaralla katettu; mutta kaartelemiseen ei ollut heillä aikaa, vaan ilman arvelematta juoksivat he lammin poikki. Kuului kohaus, koska he vesituiskuun ja sumuun peittyivät, mutta ilmestyivät he samana hetkenä selvään ilmaan taas. Muistuttipa heidän juoksunsa kuuta korkeuden sininiitulla. Ei väisty hän syrjään hattaran edestä, joka tahtoo sulkea hänen tiensä, vaan huoletonna hän retkeilee sen läpitse, ja kirkkaampana kuin ennen astuu hän jälleen sen kautta ulos. Ja vakaasti, juhlallisesti hän vaelttaa. Mutta Jukolan pojat juoksivat kuin jänikset ja villit oinaat; sillä hätä kirmasi heidän kantapäissään. Tuli aita uusi ja vahva, ja tulisesti lennähtivät veljekset sen yli, mutta pari kymmentä askelta sen toiselle puolelle seisahtuivat he lakealle aholle, katselemaan voisiko tämä aita heitä pelastaa. Lähestyi sitä raivokas, elämöitsevä härkäliuta, kuului kova räiskäys ja nurin murrettiin kuusinen aita, ja olivat nyt härjät veljeksiä likempänä kuin ennen. Siitä kirmaistiin yli kumisevan ahon: miehet ja koirat edellä, juhdat heidän jäljessään, möräten, ja potkien ilmaan turpeita ja pöllyävää hietaa, niinkuin talven myrsky savuna kiertää lunta korkealle ylös. Vimman vauhdilla juoksivat veljekset, sydämmissään kuoleman kauhistus, sillä he luulivat jo polkevansa viimeistä tynkkää elämänsä tiestä.

Seitsemän veljestä (7. luku)